

Габриела Цанева

Сънят

Сънят се процеждаше през клепачите – тежък и гъст, като мед. Нощта пълзеше, преливаше, наместваше се, изпълвайки всяко пространство със себе си. Душеше.

Щорите на прозорците леко дращеха стъклата, едва докосвани от вятъра, който се вплиташе в оголяващите есенни клони и задрямваше между жълтеещите листа... някак трудно му беше да стигне чак до фасадите на заспалите сгради.

Беше толкова тихо, че дишане не се чуваше. Всъщност, дишаше ли? Нищо не помръдваше – нито въздухът, нито гърдите. Очите трудно се отлепваха, клепачите тежаха като камъни.

Най-после сънят отстъпи. Въздухът лежеше като одеало и скриваше шума от тихи стъпки.

Изведнъж нещо тежко тупна на балкона... Не много тежко, но повече от птица. Пак стана тихо – ни вятър, ни дихание. Само потрепване на сънни мигли. И скърцане. От щорите, или от стъпки?

I

Вече беше съвсем будна. Не точно будна – просто, отворени очи. Иначе – нито дихание, нито движение.

Само сянката отвън се движеше. Малка сянка, плътна сянка, на прибежки и залегнала почти до бетонната плоча на балкона, се приближи до стъклената врата. Прозираше – през полуотворените щори, малко по-черна от нощта.

На сънят не му се щеше съвсем да си отива. Тежко се отлепи от завивките. Да стане от леглото се оказа твърде трудно. Стъпи на пода – все едно босите ѝ крака потънаха в пясък. Препъна се – без малко да падне, но се подпря на коляно. Изправи се. Опита се да вдиха – все едно не въздух, а нещо по-вискозно от мед напълни дробовете ѝ. Не се задуши, продължи – да наднича през щорите и да следи сянката. Уж черна, а всъщност много по-черна от нощта.

Същестото ловко се докопа до вратата и с цялата си тежест се облегна върху нея. Силиконът пое натиска, а стъклото се изду. Приличаше на зрителна измама, но не беше. Съвсем лекичко вратата поддаде. Точно когато реши да я подпре с тяло видя, че прозорецът е отворен. Почти невидимо отворен, но всъщност само мрежата беше между нея и онова, отвън.

Леден ужас скова движенията ѝ – все едно, че медът беше замръзнал... като кехлибар.

Същестото, изглежда, не изпитваше такива затруднения. Изправи се като изпусната пружинка на химикалка и отскочи. Тихо тупна на килима... Там беше, в средата на стаята. И беше светло. Все още боса, по пижама, тя го гледаше втрещено. Най-обикновено дете. Дори по-малко, отколкото беше изглеждало в началото. Не най-обикновено... страхотно чаровно дете... Едно такова... като го погледнеш, че като ти те усмихне... всичко ще направиш за него... То се усмихваше и на нея вече ѝ се струваше, че е съвсем в реда на нещата това, дето е дошло на балкона ѝ отникъде, на 12-тия етаж... Имаше и още нещо... беше ужасно мръсно и вонеше – все едно, че е излязло от сметището.

В първия момент ѝ се стори, че ще припадне от шока – тя боса, по пижама, в средата на стаята, в която спи, заедно с това опърпано, омазнено с боклуци вонящо същество. Само че нямаше накъде повече да припада. За дишането – отдавна не дишаше, а за ходенето... кехлибарът

си стоеше наоколо. Всъщност, сега осъзна, че не е светло, а е... кехлибарено.

Реши, че трябва бързо да хване нещото и да го изкъпе, преди да е вмирисало цялата къща. Дори не се запита защо реши да го изкъпе, а не да го изгони. Изглежда, идеята за баня му се хареса, защото тя не разбира как го хвана, но вече го къпеше. А то растеше. Докато си мислеше как ще го облече с остарелите си детски дрешки, то растеше. Все пак го изтри и го сложи босо на теракотните плочки в коридора и започна да се рови в гардероба. Когато най-последно откри окъселите си панталони видя, че по-скоро тя ще може да ги облече, отколкото то.

Не, че беше кой знае колко по-голямо от обикновен човек, само де-то някак изпълваше целия апартамент. И някак... ами-и-и нещо липсваше... Липсваше ли?! Къде ти – всичко беше оглозгано... и мебелите, и книгите... чак май и стените...

Не искаше повече да се чуди...

II

Не помнеше как точно се озова в дома на родителите си. Всъщност, това си беше истинският ѝ дом. Топъл и сигурен. С топлата гръд на майка ѝ, в която зарови главата си, за да забрави ужаса. И с топлата ръка на баща ѝ, която я изведе пак там, на светло, при ужаса.

Разказа им всичко, както си беше. Само дето думите някак не стигаха. Или нещо друго не стигаше? Родителите ѝ нищо не разбраха и тя не им се разсърди, защото това, което чу, че чува, не беше това, което им разказа... Или не беше това, което се случи?

Все едно – заспа на топло, все още боса, по пижама. Не мърдаше, не дишаше. Само очите ѝ бяха отворени и гледаха в бяло. Бели сенки тичаха по стените. Пъргави, гъвкави, драскаха по мазилката с бели ръчички и тичаха запъхтени по всички блокове, къщи, огради, заводи, комини... навсякъде.

Скочи. Дишаше. Сънят си беше отишъл. Тихо бе, тъмно бе. Нощ. Вятърът дишаше в клоните на одрипавелите дървета и го мързеше да духа сред сградите. Кехлибарът си беше отишъл.

Всички спяха. Дълбоко. Почти не дишаха. Виждаше – всички.

Завити с дебели одеала; леко прехвърлили леки чаршафи; отгънати; отгърдени; голи; с пижами и нощници... спяха... По двама, прегърнати... обърнати с гръб; сами; със светнати лампи и маски против светлина; с тампони в ушите и със слушалки, надути до 120 децибела; със захвърлена до леглото книга, пред телевизора... или просто заровили глава пред компютъра... Спяха.

Майка ѝ и баща ѝ – в съседната стая, дълбоко, на тъмно, добре защитени... И баба ѝ, до отворения прозорец.

Чу писъка. Не, пишеше сама.

Хукна по ледените теракотни плочки – все още боса, по пижама. Затръшна прозореца миг преди съществуването да се хване за перваза. Чу писъка – май му прехапа ръката?!

Не, баба ѝ се караше – „Защо ми затваряш прозореца? Ще ме душиш ли?“ Майка ѝ и баща ѝ дойдоха от тяхната стая – „Съвсем се вмаиначи... Мръсотия виждаш навсякъде... и от въздуха ли ще ни пазиш?“

А те тихо стържеха стените – навсякъде. Вмъкваша се през прозорците, през щорите, през балконите, през комините... Влизаша в домовете и гризяха... Едни такива малки сладки същества, като малки сладки

дечица... само дето не бяха... Само дето много бързо растяха... И всичко оглозгвах. Не до кости... до край.

Баба ѝ се протегна в леглото, тежко си пое дъх... Закашля се. Тежка хращка загъркори в гърлото ѝ. Цялата се разтресе. Баща ѝ я потупа по гърба; майка ѝ бързо отвори прозореца...

III

Бяха много. Десетки... стотици... Пълзяха нагоре. Ръчичките им лепнеха по стените. Лицицата им грееха – едни очички, едни усмивки... Всичко ще направиш за тях...

Първото допълзя до прозореца – а-ха – и ще влезе. Тя го гледаше – едно такова сладичко, мъничко, русичко със сини очички и розови устнички... как да го удариш?

Удари го. То се сви като гумена топка. И като топка отскочи надолу... А как пишеше... Да ти се скъса сърцето... Не само от мъка... от вина. Само че вместо да се разплъоска на плочника пред блока, то отскочи като топка и се залепи за стената... някъде към шестия етаж... и запълзя...

Пълзяха. Десетки, стотици...

Не само по този блок... Навсякъде.

Докопчаха се до домовете, до офисите, до фабриките... навсякъде. Гризяха, оглозгваха всичко – до край. И растяха...

Не, че ставаха много по-големи от нормалните хора. Само дето не бяха... Хора...

IV

Съмна. Нашествието продължи. Само очи и усмивки. Невероятна тишина. Само Слънцето сипеше лъчите си – не като в жълт кехлибар; като всеки ден.

Прозорците, дори затворени, започнаха да поддават – просто стъклата се издуваха, издуваха... като балони... и се пукаха. Съвсем беззвучно... После всичко изчезваше – не само звука. Първо стаите някак оголяваха, после... Всичко се оголваше. И хората ставаха все по-малко; все по-малки. По-уморени, разсеяни и примирени. Знаеха, че са загубили битката, без да знаят каква точно е тя. И стговорчиво отстъпиха.

Тя, все още боса, по пижама, стоеше до прозореца. И удряше – всяка усмихната пълзяща муцунка. Не че обичаше да удря – направо ѝ се плачеше. Ръцете ѝ бяха меки като гумени. И след всеки удар коленете ѝ все повече омекваха – а-ха и ще се свлече на колене. Само че не се свлече. Дори нямаше време да обърне влагата на очите си. Удряше ли удряше, дори когато усети, че е по-лесно да удря стъклата, издуващи се като балони. После разбра, че и стените се издуват. Знаеше, че няма прегради. Само тя. Там някъде, зад гърба ѝ, бяха майка ѝ и баща ѝ. Не ги виждаше, но знаеше, че са там, не са се предали... Не в безопасност – такова нещо вече нямаше, но все пак не и оглозгани. Знаеше, че и с баба ѝ нещо се случва – нали през нейния прозорец започна нападението... но знаеше, че още съществува.

Съществата прииждаха на тълпи – все по-големи, все по-озъбени. Вече не си правеха труда да изглеждат милички. Само дето не ѝ беше по-лесно да ги удря. Всяко си имаше лице. Падаха надолу, свличаха се – на тълпи, всяко ударено повличаше десетки, стотици. Все едно – прииждаха – с хиляди. Знаеше, че е безсмислено, но все някак – удряше.

Тогава разбра, че те са навсякъде. Вече не само пълзящи, вече не само отвън. Вътре бяха. Усмихнати, сладки. Изгриваха с поглед прозорците – правеха място за другите. Тя продължи. Съвсем безполезно бе. Чуваше писъци. Чуваше удари. И някъде далеч в суматохата – кашлицата на баба си. Жива бе. Продължи – да раздава юмруци...

V

Изведнъж разбра, че всичко е свършило. Тихо бе – като в Ада. И слънчево. Вятърът, най-после събудил се, бавно повлече със себе си жълтите облекла на дърветата. Свлече се. Утихна в тревата... А тя бе зелена, зелена, зелена, свежа и крехка, новородена. Не беше трева, а жито. Въздухът, сладък от миризмата на изгорели полски цветя и цъфнали гергини, давеше при вдишване. И беше чист – свят да ти се завие. Светът изглеждаше някак по-млад и просторен. Не, че съществата ги нямаше вече – пълно бе с тях. Съвсем като хората бяха, само дето... не бяха. Не, че и хората се бяха свършили. Там си стояха. Само че, не всичките...

Сгради не бяха останали. Или почти... Тези, които бяха оцелели – бяха празни, почти. Нямаше и коли, и компютри, и книги дори. Не съвсем – тук-там бе останало по нещо. Дори ако човек се вслушаше добре, щеше да чуе и телевизор, гъгнеш... дали последните новини?

Все още боса, по пижама, тя тръсна коса – като куче след баня. И седна на тревата. Там някъде, до нея, почти невидими на светлината, бяха те. Шушукаха ѝ нещо в главата. Знаеше, че са успели. Но знаеше, че тя не е от победените. Имаше и оцелели. Знаеше, че има избор.

Можеше да продължи. С тях. Шушукаха ѝ сладко в главата – мамещи, измамващи, примамващи – напред, към други светове. Към звездни бездни, към неоткрити галактики... Какви ти галактики... Там, отвъд, където препускащите фотони още не са стигнали, където пространството още не знае за Големия взрив... Или не... по-отвъд... най-отвъд... където Взривът още не се е случил... където още всичко предстои... Къде ли още? Тихичко ѝ бърбеха...

Знаеше, че може да остане на Земята. Да продължи – оттам, накъдето бе тръгнала. Да твори? Да изгражда? Или живот да засади... Пръстна се процеждаше между пръстите на краката ѝ – рохка и влажна.

Къде да върви?

Идваха – право към нея. Отдалеч ги позна. Макар хем да бяха, хем да не бяха те.

Баща ѝ стъпваше по-леко, косата му беше съвсем черна. Майка ѝ беше... тънка като горска нимфа, косите ѝ бяха разцъфнали клони. Баба ѝ плавно ги догонваше. Усмивката ѝ бе прогонила буцата в гърлото...

Стуши се в тях. Чак сега осъзна, че е станала мъничка – почти като в първия си спомен. Почти безпаметна, напълно безсловесна. Доплака ѝ

се – толкова много имаше в себе си, толкова много да каже, разкаже, да пита, да иска да... После разбра, че няма нужда от думи. Мислите сами отиваха там, където могат да бъдат чути. Беше хубаво, като „у дома“, макар че дом вече нямаше.

Нямаше нужда от дом. Всяка глава беше стряха, всяка мисъл – подслон.

Сгуши се в тримата. Знаеше, че не всичко е толкова хубаво, колкото изглежда. Знаеше, че не всички са оцелели, както и почти нищо не е оцеляло. Всичко излишно беше изядено. Всички излишни.

Беше страшно, но не се страхуваше. Знаеше, че не се е предала.

Знаеше, че ще продължи – оттам, накъдето бе тръгнала.

Погали баба си, целуна майка си и обеща на баща си, че ще се върне, когато дойде време да се жъне.

КРАЙ

© Габриела Цанева

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/282>]